

Între suprarealism și teribilism

Personajele piesei **Omul, bestia și virtutea** de Luigi Pirandello trec, fiecare în parte, prin situații tragice, exteriorizate potrivit regulilor nescrise ale relațiilor interumane. Aparent, ele iau viața cu ușurință, însă pe dinăuntru își trăiesc cu durere drama cotidiană. Poate este mult mai bine să nu ne exteriorizăm sentimentele – pentru aceasta e nevoie de autocontrol și de un oarecare talent actoricesc. Paulino, unul dintre eroi, poate fi un profesor sincer și onest, însă are legături intime cu doamna Perella, se comportă "languros" cu adolescentele cu care face ore particulare, manifestări ce frizează ridicolul. Neplăcerile ivite sunt corectate prin procedee mai puțin oneste. Doamna Perella își arată opiniei publice fața inocentă, în schimb poartă în pânzele copilul profesorului Paulino. Căpitanul Perella vorbește abia inteligibil, pare să

fie bun ca pâinea caldă, dar între pereții casei se dezlănțuie ca o fiară. Frații Nino și Toto fac orice pentru avantaje bănești. Rosaria și Grazia sunt două cameriste ușurate. Nono este copilul retardat al familiei Perella. Giglia și Bella sunt două adolescente preocupate de aspectele vieții sexuale, nicidecum de învățătură. Acestea sunt personajele pirandelliene văzute de regizorul Bocsárdi László în spectacolul clasei de actorie a prof. Farkas Ibolya de la Universitatea de Artă Teatrală din Târgu-Mureș. Spectacolul are trăsături suprarealiste. În acest scop, artistul plastic Bartha József a creat un decor surprinzător, ingenios, ce dă întregului un halou ireal. Coroborat cu intențiile regizorale, uneori destul de alambicate, el dă naștere unui spectacol teribilist, pe care studenții anului terminal îl supralicitează.

Cel mai afectat de viziunea regizorală este studentul Katona László, deoarece personajul său, Paulino, se află într-o perpetuă duplicitate: în exterior este prototipul omului perfect, pe dinăuntru e exact contrariul. Nu-i putem reproșa nimic – însă îl paște pericolul repetării aceluiași mijloace actoricești. Szabó Enikő și-a construit cu atenție personajul, Doamna Perella, ridiculizându-l. Fazakas Misi, în dublu rol, are o evoluție remarcabilă; dintre cele trei spectacole în care l-am văzut, aici se afirmă cel mai bine. O "pată" aparte în spectacol sunt cele două personaje grotesci, Rosaria și Grazia, interpretate cu umor fin de Török Illyés Orsolya și H. Moldován Orsolya. Kozma Attila, interpretând un copil retardat și tâmp, sporește grotescul montării.

Stracula Attila

Sperăm că așa e

Formularea de opinii în legătură cu o producție de absolvență la Actorie include o doză destul de însemnată de hazard. Profesorii au răbdare, experiență și îi susțin protegitor pe studenți, pentru ca aceștia să-și facă rolul. Atunci, nu știi, ca spectator, ce procent din ceea ce ai în față se datorează talentului și ce – puținătății lui, "machiajului" cu bune intenții. Nu poți decât să speri că așa e, dacă îți se pare. Ultima promoție de actori în variantă "particulară" seamănă foarte bine cu cea de la "stat". Asta e bine, în măsura în care – cel puțin până de curând – a fi "ca la stat" este echivalent cu a fi cât de cât valoros (un singur cusur comun al celor două categorii de studenți îți sare în ochi: dicțiunea defectuoasă). Impresia că nu au ajuns întâmplător să facă teatru e valabilă

și pentru cele trei studente de la Facultatea de Arte a Universității Hyperion, clasa Soranei Coroamă Stanca și a lui Dan Damian, pe care le-am văzut în **Cameristele** de Jean Genet. E adevărat că mă pot pronunța astfel mai ales în privința interpretelor lui Claire (Oana Fănică) și Solange (Julia Rotaru), pentru că aparițiile celei de-a treia, Doamna (Mădălina Voicu), mi s-au părut destul de neconcludente. Direcția de scenă, în stil clasic, a Soranei Coroamă Stanca este foarte atentă la detalii de viziune. Decorul predominant roz (culoare-standard de budoar), ușor baroc prin încărcătură, este strivit de prezența unui pat cu baldachin pe care Claire și Solange îl tot olesc ori îl escaladează. Montarea pune accentul, în special, pe raportul dintre cele două surori cameriste, cu

frustrările lor de fete sărace, apăsate de umilință, și cu înverșunarea care se naște de aici. Uneori, parcă, se dă prea multă atenție erotismului sugerat, doar, de autor.

Mi se pare de bun augur pentru Oana Fănică și Julia Rotaru faptul că, pe scenă, relația lor a evoluat prin efort comun. Nu doar că s-au privit în ochi, ci s-au și adresat una alteia. Au urcat în rol sprijinindu-se reciproc. Mai reținută, Julia Rotaru a echilibrat excesul – pe alocuri – de forță al partenerei ei. Pe de altă parte, Oana Fănică a dat dramatism tandemului, printr-o implicare aproape viscerală în personaj (și de aceea, cred, periculoasă). Rămâne de văzut dacă destulul artistic al celor două va confirma acest început promițător.

Mirona Hărăbor